

Tunadalskyrkan 13 10 13

Tacksägelsedagen

Jer 31:3-6, Upp 4:8-11, Matt 15:29-31,

Ett av bibelns genomgående teman är lovsång och tacksägelse. Man tackar Gud för att han är skaparen, för att han är den som uppehåller, för att han är den som leder och hjälper på många olika sätt. I Nya Testamentet är det Jesus som är ämnet för tacksamheten och det märks inte minst när de fyra evangelierna berättar om reaktionerna på det Jesus gjorde, det talas om häpnad, om att man förundrades, att man tackade Gud för allt man fick vara med om. Och alldeles innan Jesus dog fick han på ett speciellt sätt ta emot hyllningen från folket: Hosianna Davids Son, välsignad är han som kommer i Herrens namn, Hosianna i höjden. I uppenbarelseboken som skildrar det som en gång skall komma är också lovsången väldigt tydlig, det talas om hur det finns himmelska varelser som lovsjunger natt och dag och upphöjer honom som sitter på tronen – Herren själv. Men det talas också om stor skara av alla folkslag och stammar som frambär sitt lov till honom "Frälsningen finns hos vår Gud, som sitter på tronen, och hos Lammet".

Vi har hört dagens tre texter ger olika vinklingar på vad lovsång och tacksägelse är. Det handlar om att **han** vill komma oss till mötes "Med evig kärlek älskar jag dig", och den kärleken vill göra något nytt, vill återupprätta, vill ge glädje. Än en gång skall jag... läser vi i Jeremiatexten. Det var skrivet under fångenskapen i Babylon som en uppmuntran, men vi får också ta till oss innehållet. Du är älskad, därför vill jag än en gång låta dig få se vad jag kan göra. Han har skapat oss till sina avbilder säger bibeln, vilket innebär att han vet precis hur vi har det, vilka behov vi har, och hur han ska kunna tillgodose dem. Och han vill möta oss om vi är beredda att möta honom, utan att vi som vi gärna gör talar om för honom hur det ska ske. Och det fantastiska är ju att han finns kvar även om vi går vår egen väg, att han vill visa oss något nytt om han får möjligheten. Det finns inget bäst-före datum eller senaste anmälningssdag, utan hans erbjudande står kvar, oavsett vad vi gör av det, och ger oss möjlighet att när som helst ta emot det och börja använda det. Och grunden är kärleken. "Med evig kärlek älskar jag dig"

Och även om det då för länge sedan när det skrevs verkade långt borta, så blev det ändå en verklighet; de fick blomstra igen, de kunde träda ut i glädjedans i tacksamhet för vad han hade gjort, de fick odla sin egen mark och njuta av frukterna, och allt detta blev ett ämne till tacksägelse.

Vårt livs omständigheter kan vara sådana att vi har svårt att tro på en förändring, men han vill uppmuntra oss idag också: Jag älskar dig, därför vill jag än en gång gripa in också i ditt liv. Och när vi så småningom kan se en förändring får vi tacka, därför att det han sade stämde. Sångförfattaren säger "Jag vill ge dig o Herre, min lovsång, jag vill tacka med skönaste ord, för din kärlek och nåd som är gränslös, jag vill tacka för allt gott du gjort". Ps 118 säger: *Tacka Herren, ty han är god, evigt varar hans nåd. Sjung du Israels folk, evigt varar hans nåd, Sjung du Arons ätt; evigt varar hans nåd, Sjung ni som fruktar Herren: Evigt varar hans nåd; Jag ropade till Herren i mitt trångmål: Herren svarade, han förde mig ut i frihet. Herren är med mig, jag har ingenting att frukta.*

Dagens texter handlar också om att vi får komma till Herren med vår tacksägelse och lovsång, inte på grund av att det är yttre saker som är ämne till tacksägelse, utan han själv som är anledning nog till lovsång. I uppenbarelsebokens text hör vi lovsångens ord: Helig, helig, helig är Herren Gud, allhärskaren, han som var och som är och som kommer. Och även om det handlar om det som en gång skall komma, så är det anledning för oss idag också att lovsjunga till hans ära. För han var och är och kommer. Och idag får vi komma till honom som är "Jag är" och försöka förstå vad det kan innebära för just oss att han är "jag är". En gammal sång säger: Han går omkring, gör väl och hjälper alla, han lättar bördor läker varje sår. Han tänds helig eld i hjärtan kalla, han skänker tröst där sorgens mörker rå".

Och som en hjälp kan vi använda de olika uttryck Jesus använder när han förklarar vem han är och därigenom återspeglar vem Gud är: Jag är vägen, sanningen och livet. Jag är det eviga livet; jag är livets bröd; jag är det levande vattnet, jag är uppståndelsen och livet, jag är världens ljus, jag är den gode herden, jag är grinden. Tänk att få sätta sig ner och fundera ensam eller tillsammans med någon annan: vad kan det här betyda för mig idag? Vi kan kanske ta en anteckningsbok eller skapa en mapp i datorn, skriva ner några tankar, tänka vidare ett

tag och sedan fortsätta att skriva vad vi har kommit på. Det behöver inte vara strukturerat, det behöver inte vara välformulerade uppsatser, utan kanske bara stödord. Och när man tycker att man förstått eller tänkt färdigt, låta det mynna ut i bön och tacka honom för vem han är och vad han betyder just i detta. Och det är likadant där att det inte behöver vara välformulerade böner utan ett hjärtats tack för att han bryr sig om, för att han finns vid min sida utifrån just det perspektivet vi har funderat över.. Och så kan vi spara anteckningarna och ta fram dem senare och upptäcka att det har varit en hjälp att förstå detta, det gav nya möjligheter, det gav en djupare insikt som varit viktig, och så kan vi fortsätta ännu djupare i våra tankar om vem han är.

Han kommer till oss, vi får komma till honom och så den tredje vinklingen: **Vi får ta med andra till honom** för att de också ska kunna lovsjunga och tacka honom. I evangelietexten möter vi en ganska typisk situation ur Jesus vardag: Han hade satt sig ner vid Galileiska sjön och genast var det mycket folk omkring honom. *30 Mycket folk kom till honom, och de hade med sig lama, blinda, lytta, stumma och många andra och lade ner dem framför honom.*

Människor tog med sig dem som själva inte kunde komma. Det handlade kanske i första hand om sjuka människor, men man kan ju undra vad som döljer sig bakom orden "många andra" kanske handlade det om andra sjukdomar än de uppräknade, men vi kan i alla fall förstå att det handlade om människor med behov. Man tog dem med sig för att de skulle få hjälp. Nu fanns ju inte dagens sjukvård, men i alla fall. Jesus såg, och grep in. Och det fick konsekvenser: *Han botade dem, 31 och folket häpnade: stumma talade, lytta blev friska, lama gick och blinda såg. Och de prisade Israels Gud.*

Något hände med dem när de fick se vad Jesus gjorde. De häpnade, och de prisade Israels Gud. Från Jesus sida var det ingen show eller uppvisning, möjligen en demonstration av de gudomliga krafterna, men han såg den enskilda människan och grep in och hjälpte. Hade inte de andra människorna tagit dem med hade det inte skett.

Idag är det vi som fått uppgiften att ta med människor till Jesus, för att han ska kunna göra något nytt, för att han ska kunna gripa in i

människors liv och skapa tacksägelse. Kanske är det inte i första hand det yttre som är viktigt, utan att något händer i och med människan, att han kan ge en trygghet, en frid, en hjälp att leva mitt i vardagen. Vi kan inte göra något, utan det är han som gör det, men vi kan få berätta om honom, vi kan få visa genom vårt liv, vad det betyder för oss, och i bästa fall väcka en längtan efter att få veta mer. Och också få visa vår tacksamhet för vad han gör!

Att få prisa Gud, att få tacka honom för vad han gör kan vara befriande, för det hjälper oss att lyfta blicken från vår egen situation, från våra tillkortakommanden, från allt vi har runtomkring oss som tynger oss. Och det kan hjälpa oss att få perspektiv på tillvaron, så att vi kan se med nya ögon på lösningar och möjligheter, och kunna vara i hans tjänst bland våra medmänniskor. Vi får lovsjunga honom ensam hemma, kanske sätta på en lovsångsskiva. Vi får lovsjunga honom när vi är tillsammans i gudstjänsten i sång, bibelläsning, förbön. Vi kan formulera oss fritt eller använda bibelns många lovsånger och göra orden till våra egna, vi kan använda andras formuleringar som en hjälp när vi själva inte vet vad vi ska säga. Det viktiga är att det blir mellan Gud och mig, inte för varandra. För lovsång och tacksägelse handlar om en relation mellan människa och Gud, och uttrycker kärlek, närhet och vilja att leva i hans närhet.

Vi ber med ord ur Psaltaren 92:2

Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga ditt namn du den högste. Att var morgon förkunna din nåd och var natt din trofasthet till toner av tiosträngad harpa, till lyrans klang. Dina gärningar Herre ger mig glädje, jag jublar över vad du har gjort. Herre, vilken storhet i ditt verk, vilket djup i dina planer! Du Herre är upphöjd i evighet.

AMEN